

Šel bych do toho znovu, někomu to může zachránit život, říká oceněný dárce

V registru dárců je Tomáš Podlešák od svého mládí, kdy začal darovat krev.

ZDENĚK SEQUENS

Plzeň – Před lety se zapsal do Českého registru dárců kostní dřeně, loni se pětáctiletý Plzeňan Tomáš Podlešák podrobil odběru, který možná někomu pomohl zachránit život. Letos tak mohl společně s téměř osmi desítkami dalších převzít ocenění v pražském Obecním domě. Společně s ním si každoroční slavnostní večer užili i další dárce z Plzeňského kraje, Jana Košařová z Chrástu u Plzně a Radim Záškvára ze Stříbra.

Ocenění jim předávali herc Ondřej Vetchý, pogratoval jim také pražský biskup Václav Malý. „Bylo to hezký, popovídali jsme si s ostatními, byl tam i kluk, se kterým jsem ležel na pokoji, příjemná akce. Cítil jsem, že jsem v partě lidí, kteří pro ostatní udělají cokoli,“ vzpomíná s odstupem času Tomáš Podlešák na večer, jehož součástí bylo také výjimečné setkání vyléčeného pacienta po

TOMÁŠ PODLEŠÁK. Oceněný dárce s pražským biskupem Václavem Malým a hercem Ondřejem Vetchým. Foto: se svolením ČNRDD

transplantaci se svou dárkyní.

V registru dárců je už od svého mládí, kdy začal darovat krev. „Už ani nevím, jak je to dlouho, jestli dvacet nebo pětadvacet let. Hned na začátku jsem zaškrtnul, že si mohou vzít, co je potřeba, takže mě zapsali i do registru dárců dřeně,“ pokračuje.

Došlo na něj až v loňském roce. „Nejprve mi paní doktorka vysvětlila, co všechno to obnáší. Vlastní odběr může probíhat dvěma způsoby.

Jeden je z krve, kdy dárce napíchnou ruku a krev jde přes separátor zpět do těla, při druhém se v celkové narkóze dřeň odebírá přímo z kosti. Ale záleží, také na příjemci, jak on to může přijmout. A také na tom, kolik toho potřebuje. Já byl na separátoru nejprve čtyři hodiny, což už ke konci bylo nepříjemné. Druhý den jsem ale musel na druhý odběr, protože toho bylo málo, a to už jsem vydržel jen dvě hodiny,“ popisuje Podlešák. Příjemce zůstává

pro dárce anonymní, jediné, co se dozví, zda jde o muže či ženu a do jaké země dřeň půjde. „Vybírám se z více dárců, čím je dárce mladší, tím je to lepší. Mně je pětáctý, takže to asi jakž takž vyšlo, nebo ti ostatní mohli také odmítnout. Ještě v den odběru se mě totiž ptali, jestli do toho jdu. Pro mě to byla jasná volba, je to možnost někomu zachránit život. I když se člověk pak nedozví, jestli dřeň obdarovaný přijal, nebo o kolik mu to život prodloužilo. Věřím, že to pomohlo,“ doufá dárce, jehož dřeň měla pomoci nemocné ženě.

K odběru dřeně může dojít znovu, i když šance je podle jeho slov minimální. Pokud by na něj ale opět přišla řada, byla by volba jednoznačná. „I přes to, že to bylo nepříjemné, šel bych do toho znovu. Když to někomu pomůže, tak by měl jít každý, mělo by to být automatické. Těch pár nepříjemných chvil, které možná někomu zachrání život, nikomu nic neudělá a za ten pocit to stojí,“ uzavírá Podlešák.